

tale med de ærede Forslagsstillere gives Leilighed til at enes om at stille Forslag til 2den Behandling i den Retning, hvis der ikke bliver nedsat Udvalg.

Chr. Pedersen: Jeg betragter Statskassen — og det forekommer mig, at den fornuftigvis maa betragtes saaledes — som samtlige Statteyheders Fællestasse, der skal forvaltes og bestyres af Finanzministeren under Rigsdagens Indseende og Kontrol. Nu har den ærede Finanzminister erkjendt, at han vilde være enig i at yde Hjælp, kun maatte Hjælpen ikke ydes saa ensidig, som der her er foreslaaet af Forslagsstillerne. Det forekommer mig ogsaa, at denne Tanke er noget besynderlig, thi hvad er det, man her faar Indtrykket af? Man faar Indtrykket af, at der eksisterer en Kasse, hvoraf man kan yde Hjælp til Samfundets Medlemmer, hvormod den faktiskke Stilling er den, at Statskassen fornuftigvis ikke saaledes kan understøtte nogle af Landets Statteyhedere, medens disse alle maa bidrage til den fælles Kasse. Naar nu denne Kasse igennem en ubillig, og — jeg kan næsten sige — uretfærdig Beskatning, til en vis Grad er bleven overfyldt, saa komme Forslagsstillerne og ville tage af de rige Midler og dele dem ud igjen til dem, der kunne stille Pant, som altsaa eie Noget, og ikke i den Grad føle Trykket som de, der kun har fra Haanden og i Munden og dog maa skatte til Statskassen. Jeg kan ikke lade være at fastholde det Standpunkt, at det vilde være en meget urigtig og ubillig, for ikke at sige uretfærdig Frenngangsmaade, naar man skulde tage af disse Midler og dele ud paa den Maade, der her er foreslaaet. Naar den ærede Ordfører yttrede, at jeg paa Forshaand havde erklæret bestemt at ville stemme imod dette Forslag, selv om han oplyste, at den Tanke, som Forslaget indeholder, var rigtig, saa er dette en Misforstaaelse af den ærede Ordfører. Hvad angaar mine Uttringer om, at der er foregaaet en Overenskomst mellem Forslagsstillerne og Ministeriet, da har jeg aldeles ikke bebrejdet Forslagsstillerne Noget. Jeg har udtrykkelig sagt, at uden Hensyn til, om der forelaa en Overenskomst eller ikke, vilde mit Standpunkt til Sagen ikke deraf lade sig paavirke eller forandre, førend den ærede Ordfører og Forslagsstillerne klart og indlysende havde godtgjort, at det var en fornuftig og statsøkonomisk rigtig Wei til at afhjælpe det Tryk, man nu klager over; thi fordi en Gaardmand sidder og søger et betydeligt Tryk og mulig kunde faae et Laan til billige Renter og derved afhjælpe Byrden for sig selv, ser jeg ikke, at Samfundets Tryk, det store Tryk, der hviler paa den store Masse, derfor lindres eller forbedres. Efter min Mening bliver det endog forøget derved; thi naar Statskassen skal gaa ind paa at laane ud til 4 pCt. paa samme Tid, som den selv maa svare 5 pCt., saa er det dog en Kjends-

gjerning, at der her lides et Tab, men dette kommer til at hvile paa samtlige Statteyhedere, og kommer altsaa igjen til at hvile strengest paa dem, der have Mindst af skatte af og desuagtet maa føle Trykket. (Ufbrydelse). Det lader sig ikke bortforklare, selv om det ærede Medlem her ved Siden af mig atter og atter siger, at det ikke er saaledes. Jeg gjentager derfor, at, saa længe den ærede Ordfører ikke har kunnet paavise, at det er en fornuftig Statsøkonomi, der her slaas ind paa, og kan bevise og godtgjøre, at det er forsvarligt og rigtigt, vil jeg være en Modstander af hans Forslag uden Hensyn til, hvorledes Regjeringen stiller sig dertil. Dette er mit Standpunkt.

Schroll: Maa jeg bede om Ordet.

Første Viceformand (Høgsbro): Det er tredje Gang, det ærede Medlem vil have Ordet, men under Forudsætning af, at Thinget ikke har Noget derimod, vil jeg give ham det.

Schroll: Ja, det er virkelig en noget tærvellig Oplysning, jeg fik med Hensyn til mit første Spørgsmaal. Vi fik ganske vist at vide, at i Skanderborg Amt har Sparekassen et stigende Overskud, og at der er en lille Landbosparekasse paa Fjølster, der nok kunde have Lyst til at faae Penge til 4 pCt. i Siedet for som hidtil at faae Penge i Nationalbanken, som vist aldrig har negtet Fjølstringerne at diskontere deres gode og fine Papirer. Den ærede Ordfører er derimod kommen med en høist mærkelig Oplysning, som jeg ikke ganske kan lade staa saaledes hen. Det er ikke Sparekassernes Opgave at tjene Penge, siger han. Nei, oprindeligt ikke. De ere oprettede i en ganske human Hensigt, for at samle Sparestillinger sammen, saa at disse ikke skulde være ubatte for Odelæggelse, anbringe dem sikkert og give en lav Rente deraf. Men veed den ærede Ordfører ikke, at mange Sparekasser ere gaaede over til at blive Bankinstituter? Veed han ikke, at Landmandsbanken har en Masse Fjilialer med Sparekasseseafdelinger? Vide de ærede Forslagsstillere ikke, at der er Sparekasser, som have anlagt største Delen af deres Indskud i udenlandske, især svenske Papirer, der staa langt under Pari, disse kunde ogsaa nok ønske at faae Penge til 4 pCt. og beholde deres udenlandske Papirer. Se, saaledes er jeg oplyst, men det skulde glæde mig, om den ærede Ordfører kunde overbise mig om, at Sparekasserne ikke tillige ere Bankinstituter, og at det ikke er deres Hensigt at tjene Penge. Nei, der kan være stort Ønske om billige Penge, det forstaar jeg; men der er nu ingen virkelig Trang dertil, det paastaar jeg, med mindre den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil navngive os disse Sparekasser, saa at vi kunne faae at vide, hvor de ere.